Salms
http://www.porcar.net

09/14/11 - Els tics programats

Setembre és costerut. La jornada s'allarga en treballs dispersos. I són treballs, i no obres. N'és bon exemple aquesta nit de dimarts tretze. Intente, potser inútilment, que el blog m'ajude a arrenglerar les esparses notes mentals que arrossegue i m'agrada compartir. A un fil m'agafe: Partal, ahir, relatava hàbilment el grau d' obsolescència programada de l'homilia política imperant: «*Fa mandra* ?explicava? *haver de moure's encara per coses que ja reivindicàvem fa trenta anys. No tan solament la llengua i l'escola. El tren entre València i Barcelona d'amplada europea. O poder veure TV3. O uns serveis d'ensenyament i de sanitat públics de qualitat*». Tanta raó té que gairebé embafa. Els tics discursius dels majordoms de l'*Estado* i del Capital s'han propagat tant els darrers mesos que hom podria donar per bona la

Salms

teoria de l'Etern Retorn, mite i anhel ideats ?i programats? pels antics egipcis, pels estoics després, desenvolupat filosòficament per Nietzsche i explotat finalment per escriptors com Flaubert, Borges, Hesse, García Márquez o Kundera. El periodista de Bétera, però, sap veure que «*no som on érem, ja som lluny*», car, si bé és cert que molts conflictes cuegen epilèptics, i amb cuades que tomben, avui són molts els ciutadans que hem perdut candidesa i hem guanyat decepció, la qual cosa entristeix molt, d'acord, però, si aconsegueixes sobreviure, reforça alguna cosa més que les conviccions. Qualificaria, però, d'optimisme immoderat, que no imprudent, el convenciment de l'editorialista quan diu que som a la meta d'una mena de carrera per l'autodeterminació. Aquest plantó, però, és d'un altre cavalló. Fa uns dies, Mompó amollava al seu Facebook que el pp$oe aparentava haver descobert la sopa d'all quan reivindicava (és un dir) el corredor mediterrani: un altre tic. L'obsolescència programada, sovint fingida i exhibida com a insòlita, aplicada a l'agenda política i informativa dominant, ens recorda, també, que no hi ha sortides perquè no interessa gens cercar-ne i que és més fàcil repetir-se quan tot s'esdevé una *fugida cap enlloc*, com titulava Aliaga l'altre dia, o que tot mena a la vora de l'abisme, com fa poc alertava, ben pagat, Felipe González. Qui mira més enllà del 2012? No ningú. Tot és ara o res. Mireu quin sostre i no em digueu que no. L'etern retorn té la cara, la *faccia*, d'unes eleccions *generalíssimes* el pròxim 20 de novembre. Inspirador, eh? Quina subtil coincidència l'espanyola celebració de *la fiesta de la democracia* i l'aniversari de la mort del dictador. La pregunta més bonica, en qualsevol cas, és com l'antropòfaga societat de la postguerra contra el terrorisme, dels post-gurtels i dels merkkels pairà, ja no només la tisorada dels austers i l'ensostrat de la *Constitución*, sinó tan subtilíssima regressió. Tics, epilèpsies, convulsions...*Wirklich, ich lebe in finsteren Zeiten!*

Salms